№ 15 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1956

Перець

Спекулятивні елементи купують у державних магазинах міст по низькій державній ціні хліб, крупи та інші продукти для годівлі худоби, а тваринницькі продукти продають по спекулятивних цінах.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— Довго ще ти мене житняками напихатимеш? Он сусідська льоха уже тільки бублики з маком їсть!..

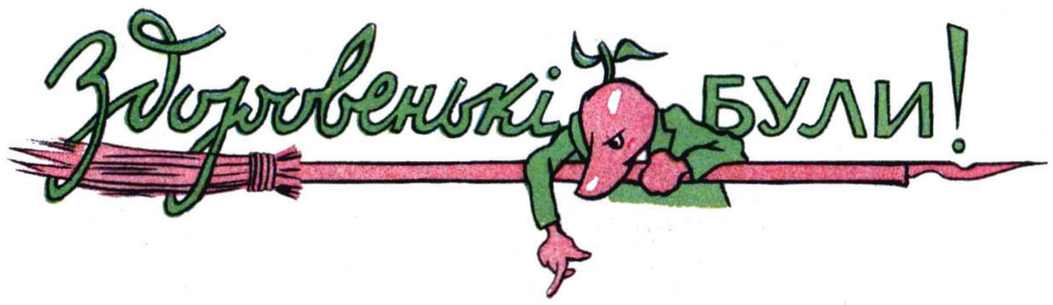

Лист тов. КУЛАКІВСЬКОМУ В. А.— виконуючому обов'язки керуючого Дрогобицьким облбудтрестом.

Моє поважання, Володимире Антоновичу! Здоровенькі були!

Напередодні минулого навчального року в Крукеничах, Дрогобицької області, сталася новина. Не сорока на хвості принесла цю новину, а цілком солідний документ, в якому повідомлялося, що обласний будівельний трест до 1 вересня 1955 року закінчить будівництво середньої школи, й відтак крукеницькі діти навчатимуться у нових, просторих і світлих класах.

Ви собі не уявляєте, скільки тоді радості було в Крукеничах! Ждали, ждали школи й, нарешті, таки діждалися. Вчителі обнімалися, батьки цілувалися, діти галасливими черідками до новобудови збігалися і зачарованими оченятами дивилися на красуню-школу, яка ось-ось відчинить для них свої широкі двері. Ця велика радість перекинулась і на будівельників. А тут ще інженер обласного відділу народної освіти Соломирський ентузіазму піддавав: «Ану, хлопці, не вдарте лицем у грязь! Ану, постарайтеся, щоб школа — як писанка була!» І хлопці так уже старалися, так старалися!

Повірте, вельмишановний Володимире Антоновичу, що якби в той час хтось насмілився бовкнути: «Радійте, радійте, скоро ви заплачете в цій писанці», — його засміяли б у Крукеничах. «Ти що, голубе, з вуйкової печі впав, що таке мелеш? Та ще й порадили б: «Іди собі, чоловіче божий, і не каркай тут!»

Одним словом, радість тоді була у Крукеничах величезна. І нікому навіть і не снилося, що радість ця скороминуща, ніхто не думав, не гадав, що халтурники з обласного будівельного тресту, замість нової школи-десятирічки, всучать споруду-брак, яка не встоїть перед першими осінніми дощами.

Як тільки ушкварила жовтнева прикарпатська моква, — розписала вода в нашій школі і стелі і стіни, потекла на парти, на русяві дитячі голівки.

— Гей, гей, що ж це робиться? — кинулись до колишнього керуючого трестом Уйманова. А він жартує: «Що, — каже, — цілувались — веселились, дощик пішов — посмутились? Нічого, — каже, — не печалуйтесь. Ми дах перекриємо шифером, включимо опалювальну систему — от і висохнете».

Почали включати опалювальну «систему», а вона не включається, тільки паливо жере, як скажена. Спалили 45 тонн вугілля, 50 складометрів дров, а тепла нема. Довелося вчителям і дітям залишати класи нової школи й переходити у старе, тісне шкільне приміщення.

Бракоробів, розуміється, покарали, Уйманова зняли з роботи. Але крукеницьким школярам від цього не легше. Настає новий навчальний рік, переробкам ще й кінця-краю не видно, а представник тресту Знаєнко, якому доручено виправляти брак, і сам не знає — впорається він з цим дорученням у цьому році чи не впорається.

— Як допоможе трест, то, може, й упораюсь, не допоможе, то, може, й не впораюсь.

Відповідь, як бачите, далеко не переконлива. На вас тепер уся надія, Володимире Антоновичу. Від вас тепер залежить все. Постарайтеся, вельмишановний, щоб крукеницькі школярі зустріли новий навчальний рік у новій школі. А за це вам діти, вчителі, батьки красненько руку потиснуть, спасибі скажуть. Од усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

ПЕРЕД ЧЕРГОВИМ ЗВІТОМ

Мал. С. САМУМА.

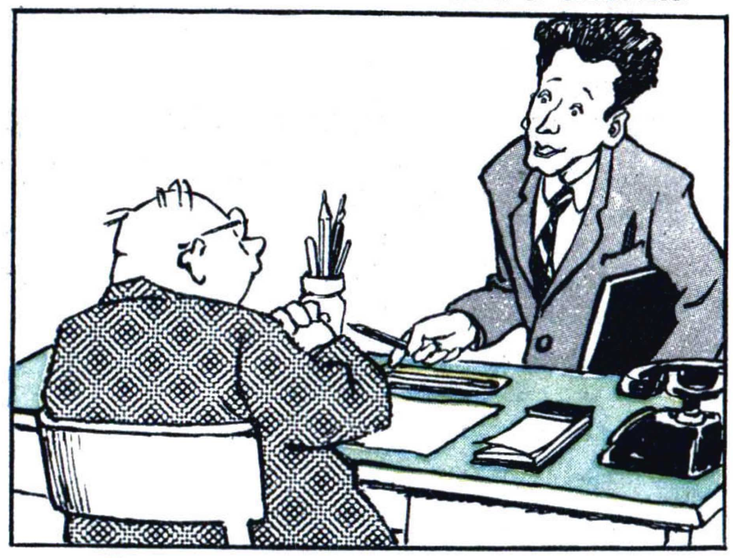

— Які помилки приготувати вам для визнання?
— Ті, що й торік.

ДИВНА БУФЕТНИЦЯ

Варт чоловікові перехилити чарку,
Хоч з дому утікай — таку підніме сварку!
В буфеті ж, мов серпом, того очима скосить,
Хто до закуски «двісті» не попросить!

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

м. Луцьк..

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Здавна кажуть, що немає нічого гіршого за поганого сусіда. А в нашої Лиманської МТС сусід прямо-таки нестерпний: біля самої садиби поруч з майстернями, їдальнею та житловими приміщеннями розташувалось звалище нечистот Білгород-Дністровської міськсаночистки. Що й казати, сусідство не з приємних!

Питання про переміщення звалища ми уже не раз ставили перед міськвиконкомом. Там нам співчувають, підтакують, а заходів ніяких не вживають. Та воно й зрозуміло: адже голова міськвиконкому т. Грушевський і міськсанінспектор т. Заїнникова живуть далеко від звалища і їм не видно і не чути, що там робиться.

Може, хоч ти, Перче, допоможеш нам лихого сусідства позбутися?

Р. КОПИЧ,
секретар парторганізації МТС.
П. ЗУЄНКО,
голова робітничого комітету.

Одеська область.

ДОСВІДЧЕНИЙ

Через погану організацію приймання зерна на заготпунктах створюються великі черги.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— У далекі мандри зібрався?
— Та ні, на елеватор — зерно здавати.

У РОМИ СІЄТЬСЯ ВЖЕ ВУС. ВСТУПИТИ РОМА ХОЧЕ В ВУЗ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

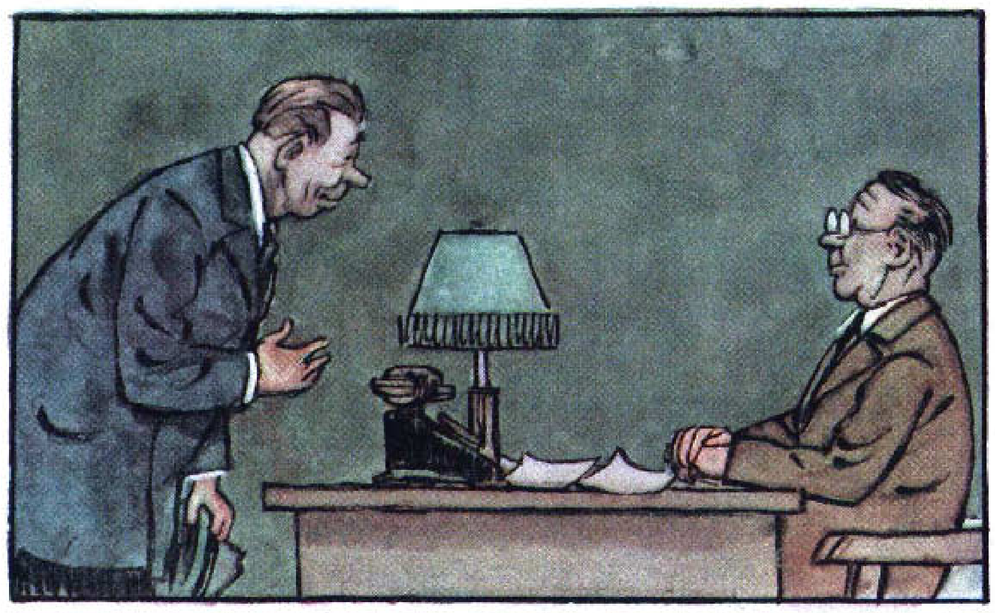

До ректора подався татко
Поклопотати за дитятко.

Побігла мати до декана:
— Прийміть у вуз мого Романа.

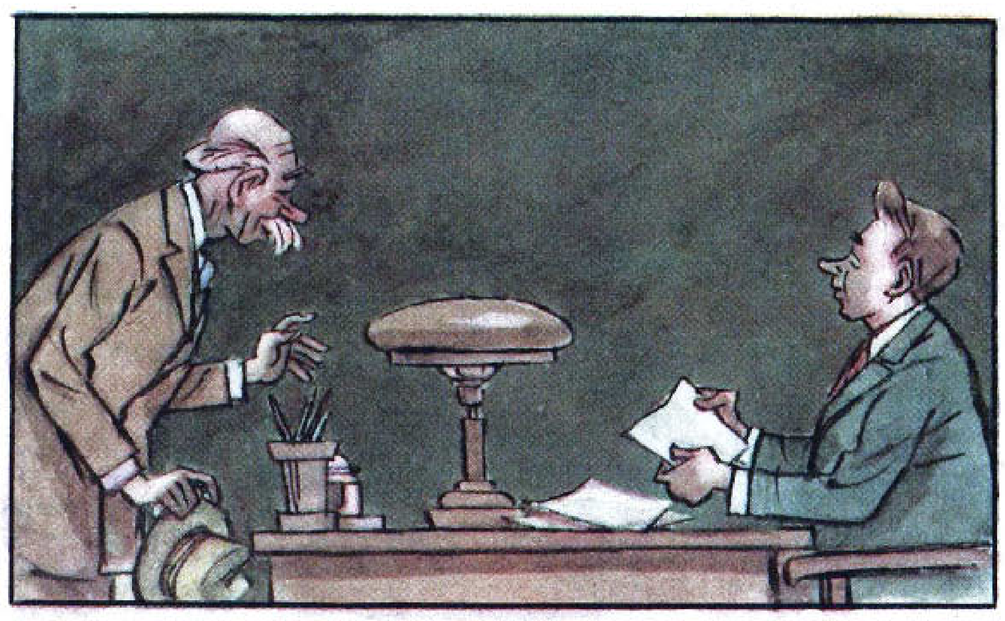

Махнув аж до міністра дід:
— Онучкові допоможіть!

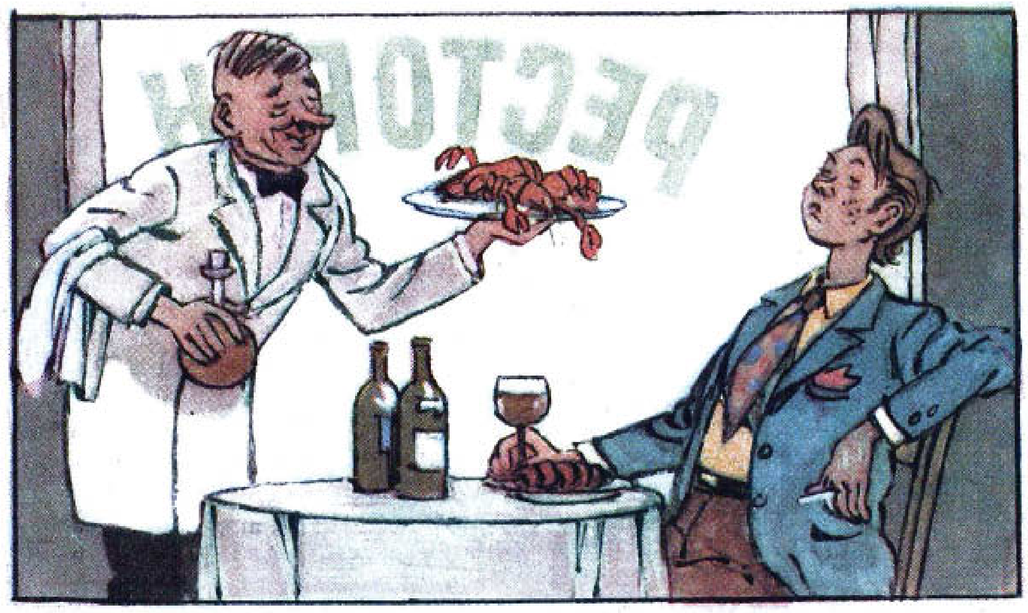

Саме ж дитя — синок Роман
Чкурнув тимчасом в ресторан.

Директор-чарівник

Справжнісінький чарівник проживає в Тульчинському районі на Вінниччині.

Опустить він руку — в с. Клебані гасне по хатах електрика, замовкають гучномовці, припиняється кіносеанс.

Підніме чарівник руку — спалахує світло, говорить радіо, йде кінокартина.

Що ж то за чарівник такий? Що за чудодійну силу має він? Чудодій цей працює директором Тульчинського рибгоспу. Прізвище його Виваль.

Справа в тому, що на рибгоспівському ставку побудована колгоспна ГЕС, а т. Виваль опускає та підіймає воду в ставку, невважаючи на потреби ГЕС і колгоспу. Оце недавно він дав розпорядження спустити воду з ставка аж до половини (мовляв, менше води — більше риби), і ГЕС мусила припинити роботу. Цей вибрик т. Виваля дорогувато обходиться колгоспові: на ціле літо колгоспники позбавлені електрики, радіо, кіно, вони не мають змоги механізувати трудомісткі роботи на тваринницьких фермах, на токах.

Правління колгоспу намагається врегулювати це питання з самим т. Вивалем, але поки що безуспішно.

«СИЛЬНИЙ» КЕРІВНИК...

Мал. С. САМУМА

— ...один розвалив цілу свиноферму.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Що робити, коли така вельмишановна організація, як Житомирська контора «Укрмехгідробуд» на чолі з її начальником т. Головенем, будує ялові колодязі?

Будував т. Головень на Мар'янівському склозаводі артезіанський колодязь. Доки монтував робочу колонку, насос тощо,—свердловина доілася—давала воду. А як тільки папірця про закінчення робіт підписали,— заяловіла свердловина — ні води, ні пари, ні тпру, ні ну.

А т. Головень від скарг тільки відмахується:

— Папірець підписали, справний папірець? Чого ж вам іще?

Посадити б т. Головеня на водний пайок з Мар'янівської свердловини,— якої б він тоді заспівав?!

ГРАДУЛЕНКО,
головний інженер заводу.

ЗАПОРІЗЬКІ ПЕЙЗАЖІ

Мал. Л. БОЙКА.

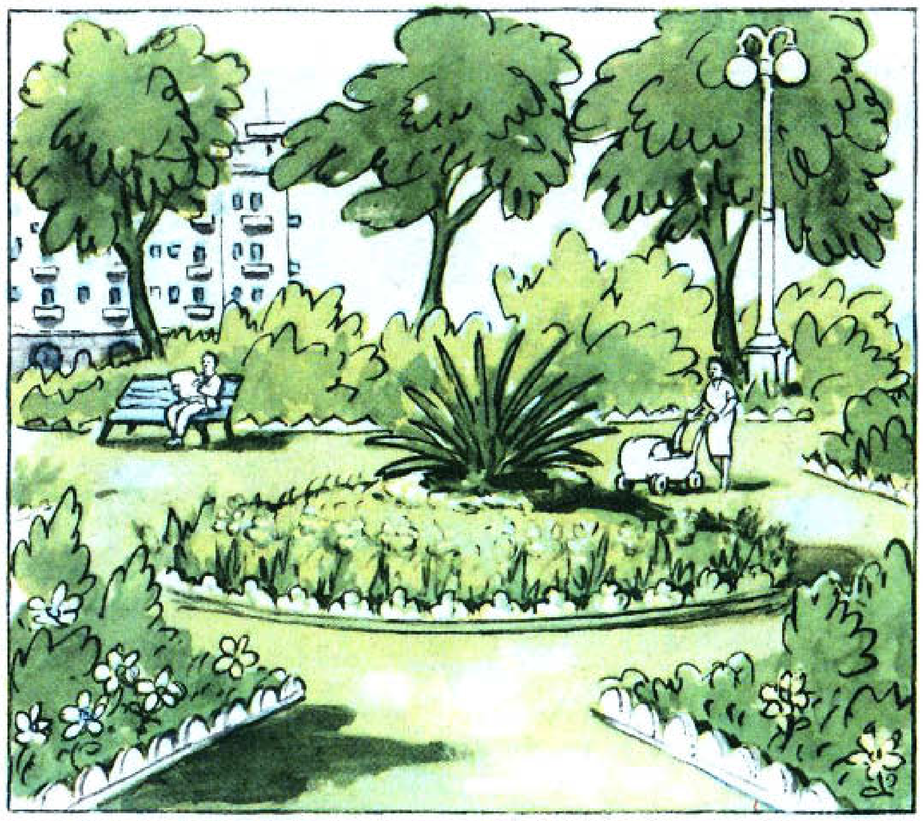

Вигляд однієї з вулиць за звітами міськради про зелені насадження.

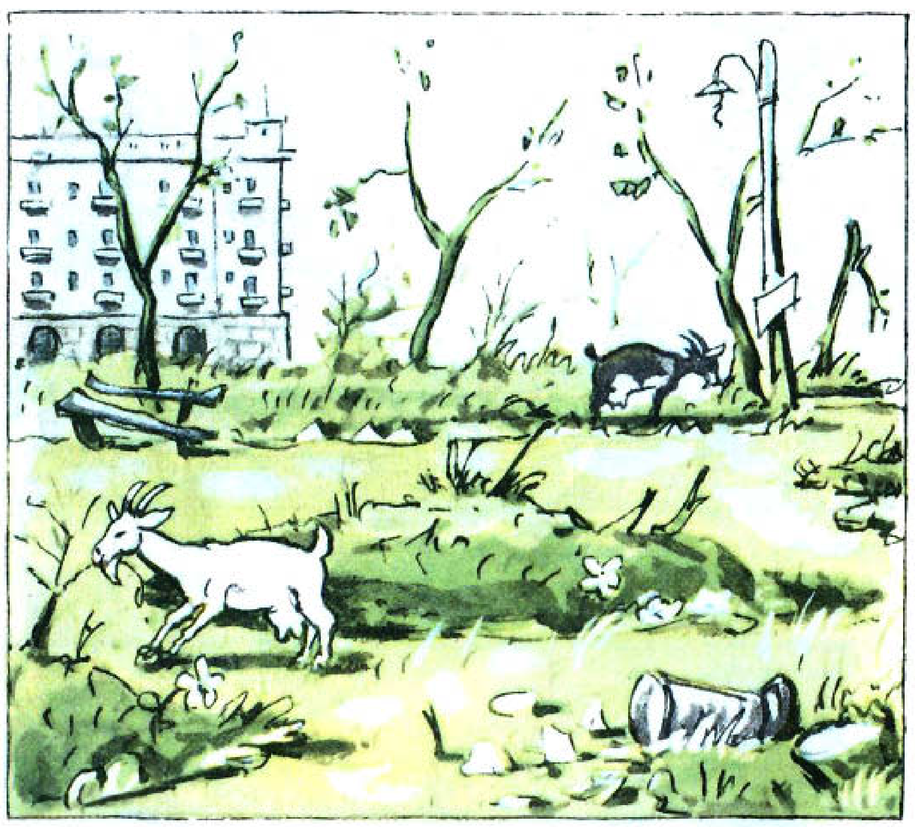

І натура.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У колгоспі ім. Булганіна є п'ять вантажних автомашин «ЗІС-150». Роботи для них вистачає, бо треба ж камінь та ліс для будівництва тваринницьких ферм возити, треба й зерно з поля вивозити. Але наші машини стоять «босі».

Рік просимо ми Козятинську райспоживспілку продати нам покришки для автомашин. Обіцяли ми здати за покришки м'ясо, молоко, овочі, але нічим не спокусили керівників райспоживспілки.

Написали листа до правління Укоопспілки, просили допомогти в нашій біді. Відповіді нема.

Де ж нам, Перче, шукати шевця, який міг би взути наші автомашини?

КАМІНСЬКИЙ,
голова колгоспу.
Вінницька область.

ЕПІГРАМА

ПРО ОДИН ТОВСТИЙ ЖУРНАЛ

Не розтривожує нікого
Його густий кадильний дим...
Від тихого життя такого,
Напевне, він і став
товстим.

М. ЛАСКОВ.

м. Запоріжжя.

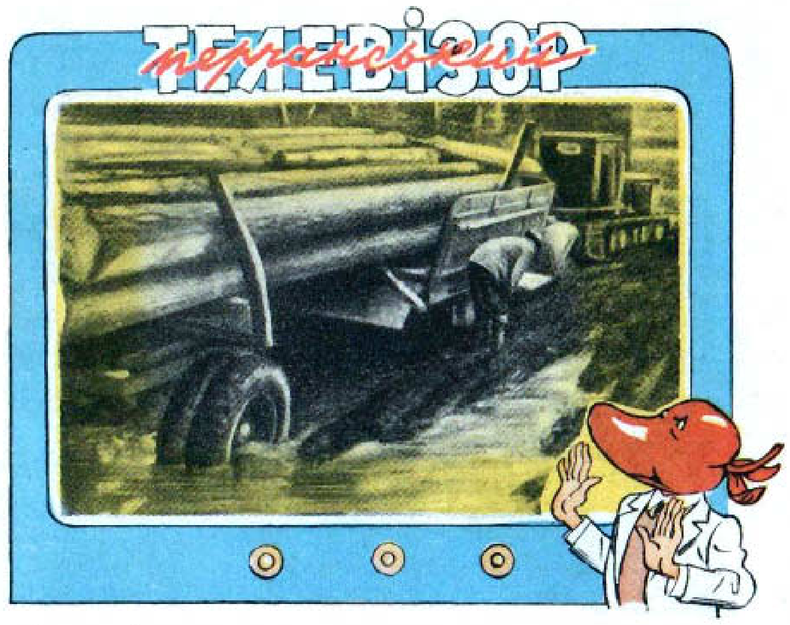

Сьогодні наш телецентр веде передачу з с. Мірчі, Бородянського району на Київщині. Шофери Іванківської, Тетіївської та Березанської автоколон просили показати голові виконкому Бородянської райради т. Чорненкові і завідуючому райавтошосдором т. Лозенку центральну вулицю великого промислового села Мірча. Показати й попередити, щоб берегли свої автомашини.

Виконуємо прохання шоферів і приєднуємось до їхніх побажань. Бережіть тт. Чорненко і Лозенко свої автомашини. І здоров'я своє теж бережіть. Обминайте Мірчу десятою впорядкованою дорогою, щоб бува не сісти у калюжу.

До наступного телебачення, товариші!

ПРОСИВ БАТЬКО, ПРОСИВ Я...

Приїхали якось люди з Уманської МТС у Київ по кисень. Заходять до директора кисневого заводу т. Бєлкіна та й кажуть:

— Ось у нас наряд на 15 балонів кисню. Видайте, будь ласка.

Але Бєлкін дає лише десять.

— А ще п'ять не дам, бо Черкаський сільгосппостач мені балони винен.

— Так при чому ж тут Уманська МТС?

— А при тому!..

Пішли представники МТС до Міністерства сільського господарства. Звідтіля листом просять директора відпустити всі 15 балонів кисню. А т. Бєлкін на тому листі резолюцію ляпнув: «Відпустити шість балонів!». Подалися уманчани до інших інстанцій. Після цього Бєлкін зовсім не дав кисню... Точно, як у тій пісні у них з киснем вийшло.

Просив батько, просив я,
Просила родина.
Нехай його ще попросить
Лихая година.

Обійшовся Уманській МТС бєлкінський кисень по 330 крб. за балон (замість 4 крб. 50 коп.),— стільки вони за ним їздили та стільки часу на поклони директорові вбили!

От і виходить, що навіть кисень шкодить, коли потрапляє в руки бюрократові.

Мал. Л. КАПЛАНА

Повість про те, як чемодани виробництва Дарницького райпромкомбінату м. Києва самі себе врятували.

Г. СОСНОВСЬКИЙ

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА.

Реп'ях

Давненько вже я хотів познайомитися й поговорити з справжнім письменником, та все якось не траплялося нагоди. Одного разу мій приятель, великий дотепник, сказав мені: «Хочеш, я познайомлю тебе з Сидором Реп'яхом? От, брат, голова! Ахнеш!»

Лише згодом я оцінив цей дотеп. Але тоді я прийняв його за чисту монету.

Незабаром на засіданні секції прози відбулася наша перша зустріч з Реп'яхом. Розсівшись у кріслі, він щось нотував у пухлому блокноті, глибокодумно жував губами, і все поривався виступити, але слова йому чомусь не давали, хоч ораторів було не так і багато.

Коли ми вийшли на вулицю, я спитав Реп'яха про причину такого дивного ставлення до нього. Однак відразу ж розкаявся у своїх словах, бо зрозумів, що наступив письменникові на мозоль. Одутле обличчя зробилося злим, нижня губа одвисла, як лопата. Наче погрожуючи комусь, він потряс у повітрі кулаком і промовив хрипким голосом, цідячи слова у ніс, як при хронічній нежиті:

— Бездари! Бюрократи! Затирають, не визнають, не дають розвернутися! А чому? А тому, що заздрять чужій славі. Це дуже прикро, дорогий мій, дуже прикро!

Він довірливо взяв мене за гудзик і почав скаржитись на бюрократизм у видавництвах, на відсутність чуйного ставлення до обдарованої людини, на те, що ніхто його, Реп'яха, не розуміє, ніхто не хоче простягти руку допомоги, а, навпаки, кожен намагається втопити...

Я слухав, співчутливо хитав головою, підтакував.

— Шлях наш — дуже тяжкий і дуже тернистий,— скаржився Реп'ях.—Основне в нашій письменницькій роботі — це бути терпеливим і наполегливим: не пускають в одні двері — стукай у другі, не пускають у другі — стукай у треті, не пускають у треті — лізь у вікно!.. Ви, може, гадаєте, що найважче це—написати? Помиляєтесь, голубе. Найважче у нашому письменницькому ділі — це надрукуватись. Тут у мене своя особлива теорія,— вів далі Реп'ях,—написав — надсилай відразу до всіх редакцій. Повернуть — ще раз надсилай. Пиши, доводь, вимагай... Вода, дорогуша, камінь точить...

Я більше не підтакував, а слухав мовчки, крадькома поглядаючи на годинника. Велика стрілка зробила вже кілька повних обертів і невтомно рухалася далі. А він усе говорив і говорив, і цьому не видно було ні кінця, ні краю.

Було вже далеко за північ, коли Реп'ях від загальнотеоретичних питань перейшов до своєї власної творчості. Він повідомив, що рік тому написав оповідання «Могутня лавина» — твір невеликий, але «дуже значний і дуже змістовний». У центрі молодий передовик виробництва Таратайка працює над конструкцією пастки нового типу «ПЩУ-2» для щурів, що значить: пастка для щурів удосконалена, місткістю на два пацюки одночасно.

— І що ви думаєте, надрукували? — вигукнув Реп'ях.— Ні! Розкритикувала вона його, розтрощила. А я кажу: не вийде! Ми ще побачимо, хто кого!

— А хто це «вона»?—пробелькотав я.

— Вона? Хлистикова, редактор. Другий рік з нею воюю...

Сказавши це, мій мучитель поліз у портфель, витяг звідти грубезний пакунок листів, поволік мене до лавочки і, силоміць посадивши, почав читати при світлі ліхтаря листи до Хлистикової й про Хлистикову.

— Ви, напевно, забули,— бубонів він,— чому вчить нас життя. А воно вчить тому, що треба вирощувати таланти, піклуватися про них, а ви мені палиці в колеса тичете!.. Ви твердите, що герої мого оповідання «мертві», що сюжет його лише «гола схема» і так далі. Тов. Хлистикова, ганьба! Життя не знаєте, а критикуєте! Та де ж ви бачили, щоб мертві до чужих дружин залицялися? Друге: якщо описані в оповіданні вчинки негативного героя ви розцінюєте як «голу схему», то дозвольте, тов. Хлистикова, взяти під сумнів ваші моральні якості! Третє...»

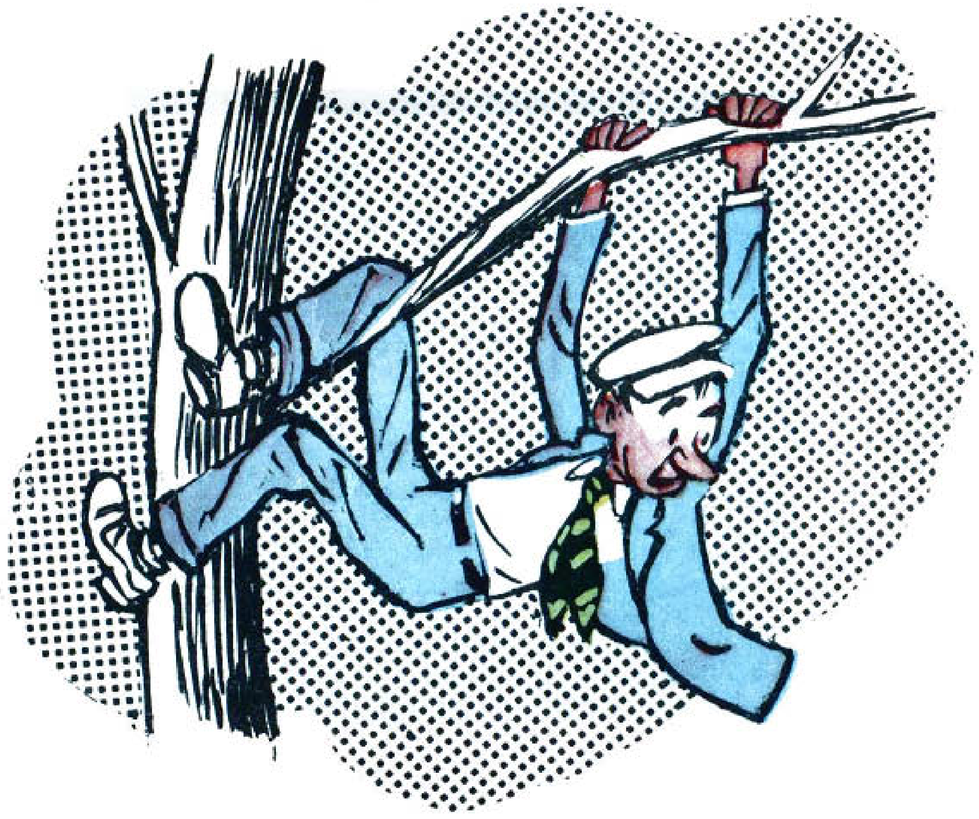

Під одноманітне буботіння Реп'яха я заснув. Цілу ніч мені снилися страшні сни. Снилося, наче я сиджу у велетенській пастці, крізь залізні грати якої просунулась зловтішна фізіономія з фіолетовим дулеподібним носом і тьмяними пацючими очима — фізіономія Реп'яха.

Мені стало страшно. Я шарпнувся і розплющив очі.

«Я буду невблаганним,— хрипів Реп'ях, тримаючи мене за гудзик,— я викрию ваші штучки, шановна Хлистикова!..»

Додому я повернувся лише на світанку, зовсім розбитий фізично і морально.

Невдовзі по цьому, проглядаючи газети, я несподівано натрапив на невеличку об'яву, обведену траурною каймою. У ній сповіщалося про передчасну смерть талановитого працівника видавництва Хлистикової. «Це Реп'ях! — майнула зловісна догадка,— це його робота!»

— Ви чули,— сказав Реп'ях, зустрівшись того дня зі мною,— вона померла.— У його голосі бриніла похмура урочистість.— Я знову надіслав, — повідомив він, — своє оповідання до всіх редакцій. Усіх заморю. Хай тільки спробують не надрукувати! Зараз я вам прочитаю уривки з останнього твору, який зветься «Могутня лавина»... — З цими словами він простяг руку, маючи намір схопити мене за гудзик. Але я одним стрибком одскочив убік і накивав п'ятами. Реп'ях кинувся навздогін. Я чув його важкі кроки і уривчасте дихання. Він наздоганяв мене. Я завернув у якийсь глухий завулок, кинувся ліворуч, праворуч,— виходу не було. Попереду стояло дерево, і я, недовго думаючи, видряпався на нього. Реп'яхові тільки цього й треба було. Він витяг з портфеля рукопис і став читати. Що було потім, я пам'ятаю, мов у тумані: падіння... удар... зловісний сигнал «швидкої допомоги»...

Кілька місяців я пролежав у лікарні. За цей час я нічого не чув про Реп'яха і гадав, що він щасливо вилікувався від свого письменництва...

Але одного разу в парку я знову здибав Реп'яха. Обличчя його закруглилося, посвіжішало. Ніс уже не мав фіолетового відтінку, як колись. І навіть нижня губа, що раніше одвисала лопатою, тепер мирно лежала на місці.

— Ну, як справи? — спитав я,— все пишете?

Реп'ях приємно посміхнувся, сів поруч, вийняв з кишені пачку «Казбеку».

— Пишу, пишу! — промовив він поважно.— Я завжди був переконаним, що рано чи пізно мене оцінять. Ось читайте! — Він дістав з портфеля свіжий номер «Альманаха» і розгорнув його. Вгорі на сторінці стояло добре відоме мені прізвище: С. Реп'ях. Нижче, крупним шрифтом, назва — «Могутня лавина». А ще нижче, в дужках: «Уривок з трилогії».

— Надрукувалися-таки?!— сказав я.

— Надрукувався! — самозадоволено промовив Реп'ях... Тепер писатиму новий роман про ховрахів та про деяких інших хижих тварин, які знищують кукурудзу!— І помахавши мені рукою, пішов не поспішаючи.

Дивлячись йому вслід, я подумав, що він сам тепер дуже схожий на добре відгодованого ховраха...

м. Дніпропетровськ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ось уже кілька років обіцяють радіофікувати Шпичинці, Ступчинці, Ходаківці та інші сусідні села, які об'єднані для цього в один кущ. Улітку минулого року приїхали навіть спеціалісти з Хмельницького, знайшли приміщення для радіовузла, склали план робіт, кошторис... Колгоспи виділили на радіофікацію кошти. Та на цьому все й захололо. Ні радіофікаторів ми не бачимо, ні радіо не чуємо.

Чи не можеш ти, Перче, знайти ліки для глухих до наших вимог радіофікаторів і для тих керівників, які сліпо довіряють базікам-обіцяльникам?

В. СТЕПОВИЙ,
депутат Шпичинецької сільради.

Ружичнянський район,
Хмельницької області.

ДОСВІД ДОСЛІДНОЇ

«Розводьте ховрахів! Це дуже корисна сільськогосподарська тварина. Ховрах дає смачне, поживне м'ясо, яке не поступається курятині. До того ж цей гризун незамінний помічник на прополюванні просапних культур, особливо кукурудзи».

— Невже з'явився новий Марк Твен і почав редагувати сільськогосподарську газету? — скаже читач, прочитавши ці рядки.

Ні! Рядки написано на основі досвіду господарювання учбово-дослідного господарства Дніпропетровського сільськогосподарського інституту. На полях цього господарства розвелося стільки шкідників, що колгоспники заслужено прозвали його «ховрашиним заповідником».

Торік ховрахи так пропололи кукурудзу на дослідних ділянках, що довелося вдруге досліди закладати. Цього року вони теж постаралися і знову довелося пересівати кукурудзу.

— Якась кара божа! — каже директор учбово-дослідного господарства т. Молоцький, коли заходить мова про знищення шкідників.

Справді, кара божа з такими керівниками!

КАЧАЙ ВОДУ!

Багато хто стрибає у воду. Та рідко кому щастить вийти з води сухим... Але Дмитро Іванович Семенов і є однією з тих рідкісних осіб, кому це вдається.

Року 1954, в місяці травні, начальник Кіровоградської будівельно-монтажної контори «Меліоводбуд» Дмитро Іванович Семенов прикрасив своїм підписом один офіціальний документ. У тому документі він зобов'язався силами і засобами підпорядкованої йому організації пробурити до 1 жовтня 1954 року в колгоспі ім. Жданова, Олександрійського району, артезіанський колодязь й устаткувати тут же вітродвигун і поршневий насос. Колгосп за тим же документом повинен був переказати «Меліоводбуду» 102700 карбованців.

Колгосп гроші переказав. Контора до роботи приступила і почала потроху колупати землю. Колупалася в ній аж до літа 1955 року. І от одного прекрасного червневого дня до колгоспу завітав сам начальник «Меліоводбуду» т. Семенов, оглянув споруду і оголосив колгоспникам аж ніяк не прекрасну новину:

— Насос качати воду не буде! Щоб насос качав,— пояснив він,— треба підкинути ще пару десятків тисяч карбованців.

Уклали додатковий договір. Колгосп додатково переказав конторі 21 тисячу карбованців і став чекати води. Довго чекати довелося. Аж до лютого 1956 року. Тільки дочекалися не води, а того ж таки Дмитра Івановича Семенова. Цього разу прибув він не один, а в супроводі начальника управління водного господарства по Кіровоградській області Семена Онисимовича Вінницького.

— Ну от,— сказав Семенов.— Ми своє зробили: колодязь вам пробурили, насос і вітродвигун встановили. А води, пробачте... не буде.

— Тобто як? — скрикнули колгоспники.

— А так,— вкинув і своє слово начальник управління водного господарства т. Вінницький.— Води у вас скільки завгодно в ставку за кілька кілометрів звідси. Виділіть дві пари волів та одну пару коней і хай возять воду до ферм. А не впорається гужовий транспорт — підключіть автомашину.

— А колодязь? — скипів голова колгоспу.— А 125 тисяч, що на нього було вгачено?!

— Він ще вам пригодиться,— відповів начальник «Меліоводбуду».

І справді — пригодився. Меліоводбудівці витягли з нього труби і повезли їх в інше місце. А колгоспникам на прощання кивнули:

— Бувайте. Пишіть...

От колгоспники тепер і пишуть. Багато пишуть. Десятки листів уже розіслали в усі кінці, а відповіді так досі й не одержали на своє законне запитання: хто примусить «Меліоводбуд» виконати свої договірні зобов'язання? Хто накаже йому: «Або воду качай, або гроші віддай!»?

П. КОВАЛЕНКО,
голова райплану.

Олександрійський район,
Кіровоградської області.

У санаторіях для робітників часто відпочивають особи, які нічого спільного з виробництвом не мають.

Мал. БЕ-ША.

Еміль Дударик — трубопрокатник... на саксофоні. Відпочиває в санаторії «Металург».

Жора Папуга — прохідник по Хрещатику. Відпочиває в санаторії «Гірник».

Жан Гребінець — електромонтажник по перманенту. Відпочиває в санаторії «Енергетик».

Мирон Недоливайко — крановщик коло вина. Відпочиває в санаторії «Ливарник».

Тьотя Мотя — все з-під землі дістає. Відпочиває в санаторії «Шахтар».

Митя Стук — забойщик від двох бортів в лузу. Відпочиває в санаторії «Червоний гірник».

ДОЇЗДИЛИСЬ-ДОВОЗИЛИСЯ...

Незвичайний візок зробили на Миколаївщині! Ще в квітні цього року в газеті «Південна правда» головний інженер Миколаївського обласного управління т. Сєдін так описував його:

«У радгоспі «Бузький» побудовано транспортний візок на гумовому ходу для проривки рослин просапних культур. На цей візок сідає 12 чоловік. Транспортний візок, призначений для транспортування робітників на плантаціях просапних культур, сприяє підвищенню продуктивності праці на проривці рослин».

Коротко кажучи, пристрій не складний, але дотепний: трактор тягне візок по полю, люди сидять на візку і в двадцять чотири руки проривають...

Але не судилося новому винаходові на радгоспні поля вибратися. У травні, коли радгоспні механізатори збиралися вирядити його на поле, з Міністерства радгоспів прийшло розпорядження провести міжобласний семінар механізаторів у радгоспі «Бузький» і показати їм всі нові механізми й пристрої. Отут і почав себе візок показувати! Його нарядили, як молоду до весілля: перефарбували в блакитний колір, приладнали над сидіннями парасольки.

На семінарі сяяв візок, як нова копійка. Ним любувалися, його хвалили, сам заступник міністра радгоспів УРСР т. Мороз високо оцінив його.

Ще не всі учасники семінару встигли роз'їхатись, як з області надійшов наказ:

— Відправити візок у Явкінську МТС на міжрайонний семінар механізаторів.

На новому параді візок знову всіх дивував і приваблював. Сам заступник голови Миколаївського облвиконкому т. Бровенко, посидівши на ньому, вигукнув:

— На такому візку я сам прорвав би гектар кукурудзи за день!

І тут же звелів:

— Возіть його по всій області, по всіх семінарах. Хай дивляться люди, хай учаться!

І покотився візок по районах області. Де його тільки не бачили, хто його тільки не хвалив!

Як видно, надмірні похвали не тільки людей псують. Зіпсувався від них і візок, з'їздився, полиняв, полупився. Тепер його поставлено на капітальний ремонт...

Гірка доля спіткала транспортний візок, але ще гірше буде, як відремонтують його тільки для майбутніх показів, для хвальби та парадного гуркоту!

П. ЗІНЧЕНКО.
І. ЖУКОВ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Півтора року тому Станіславська автотранспортна контора побудувала нову автобусну станцію у Косові. Дуже спокійна і тиха станція вийшла. У залі чекання тихо, світло, повітря завжди свіже. Тихо, бо нікого там не буває, сидіть ні на чому. Світло, бо у вікна шибки не вставлено. Повітря завжди свіже, бо двері ніколи не зачиняються, їх, дверей, просто немає...

Нам здається, що марнотрати й бракороби з обласної автотранспортної контори дуже далеко заїхати можуть, якщо їм на нашій станції не влаштують «пересадку».

А. КОЛОТУША.

Чудеса в решеті

«ФИЛОЗОПИ»

Лихо сконлося на Новосільській підбазі «Заготскоту» (на Тернопільщині): несподівано здох дев'ятимісячний здоровило — кабан, прийнятий від колгоспу ім. Щорса. Біля покійника зібралися вельми вчені мужі — головветлікар Шульга, головний зоотехнік МТС Тихоня, завідуючий підбазою Мороз, ветлікар Луковенко і описали в акті цю подію такою веселою прозою:

«...День был солнечный и вокруг было покрыто снегом. Кабан был привезен здоровый и принят здоровым... Потом животное пало и начало беспокоиться и утихло потом пошевелилось походило минут 30 и пало...»

Ця проза дуже нагадує високопоетичну картинку з безсмертної «Енеїди» І. П. Котляревського:

«Як все уже було готово,
Тоді якийсь їх филозоп
Хотів сказать надгробне слово,
Та збився і почухав лоб;
Сказав: «Се мертвий і
не дишить,
Не видить, то єсть, і
не слишить,
Єй, єй! уви! он мертв, амінь!»

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Не нам тебе вчити: що таке «шпичка» ти знаєш, і для чого її вживають — теж. І що таке «стовповий ліс» ти теж, напевне, знаєш, хоч і не керуєш «Укркомунпостачем».

А от керуючий таким вельмиповажним «постачем» т. Бас, видно, зроду не їв галушок шпичкою і гадає, що цей немудрий «механізм» для виловлювання галушок з миски і є отой «стовповий ліс», який потрібен нам для ремонту ліній електропередачі.

Довго відбивався т. Бас од наших вимог нарядами на ліс, а самого лісу не давав. А оце недавно порадував нас двома вагонами... чотириметрових шпичок по 5 сантиметрів у діаметрі.

Глянули ми на цей «стовповий ліс» і вирішили передати його тобі, Перче. Затеши, друже, ті «шпички» і дай т. Басові покуштувати твоїх галушок з перцем. Може хоч після цього керуючий «Укркомунпостачем» згадає, якого діаметру стовпи потрібні нам для ремонту ліній електропередач.

С. ЛАЗАРЕВ,
директор Переяслав-Хмельницької електросітки.

Київська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Начальник відділу кінофікації Запорізького обласного управління культури А. Царанов прислав завідуючому Приморським райвідділом культури такого листа:

«Аналізом діяльності кіномережі Вашого району встановлено, що Ви за травень місяць 1956 року різко знизили просування сільськогосподарських кінофільмів. При плані ..... сеансів вами показано лише ..... сеансів.

...Відділ кінофікації нагадує, що оцінка роботи кіномережі в цілому буде оцінюватися залежно від якісного і кількісного показу с/кінофільмів.

Зобов'язуємо вжити термінових заходів для забезпечення виконання плану по кіносеансах сільськогосподарських фільмів».

Прочитав листа завідуючий Приморським райвідділом культури та й замислився: знизив чи не знизив він «просування сільськогосподарських кінофільмів»? Наскільки йому відомо, кіномеханіки району постаралися: замість 32 кіносеансів за планом, показали 39. А тут маєш — «аналіз діяльності» показує, що вони «різко знизили».

З якої ж це стелі взяв такі відомості т. Царанов? Чи, може, розсилаючи свої грізні директиви під копірку, він вважає, що знайдуться й такі, які не тільки за «аналізом діяльності», а й справді не виконують «плану просування». Чисто, Перче, як ото один фельдшер радив другому, коли той не знав, якого зуба хворому рвати:—Рви підряд і хворого вирвеш.

Д. ВОВК,
зав. відділом пропаганди та агітації Приморського райкому КПУ.

ДІЛА торговельні

ЧАСТУШКИ

П'ятий рік стоїть сільмаг
У районнім плані.
А крамничка наша де!
В бабинім чулані.

У сільмазі продавець
Тільки час від часу,—
Він блукає по селу:
Де б позичить гасу!

Вніс культуру продавець
У свою роботу:
Все повидло переклав
В ящик з-під тавоту.

Не везуть грабель і кіс
В наші магазини.
Завезли лиш ті «граблі»,
Що гребуть чуприни.

Торгувати на жнива
Вибрався Оверко,
Вивіз хуру рукавиць,
Лижі і люстерка.

Г. ПАВЛЕНКО.

З САТИРИЧНОГО АЛЬБОМА ХУДОЖНИКА К. АГНІТА

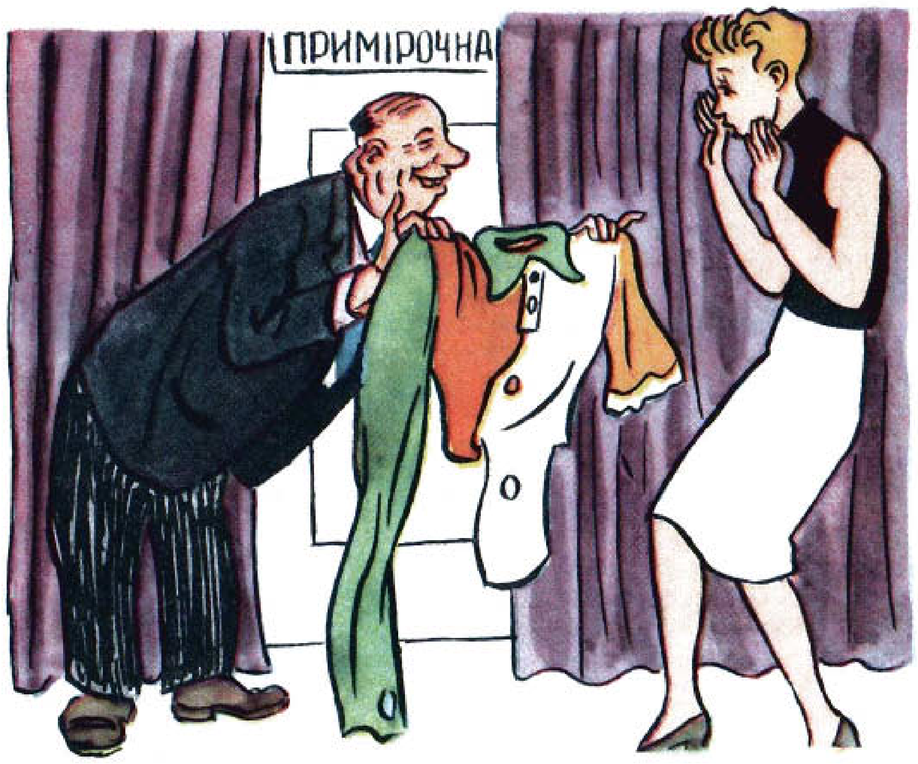

Кімната сміху.

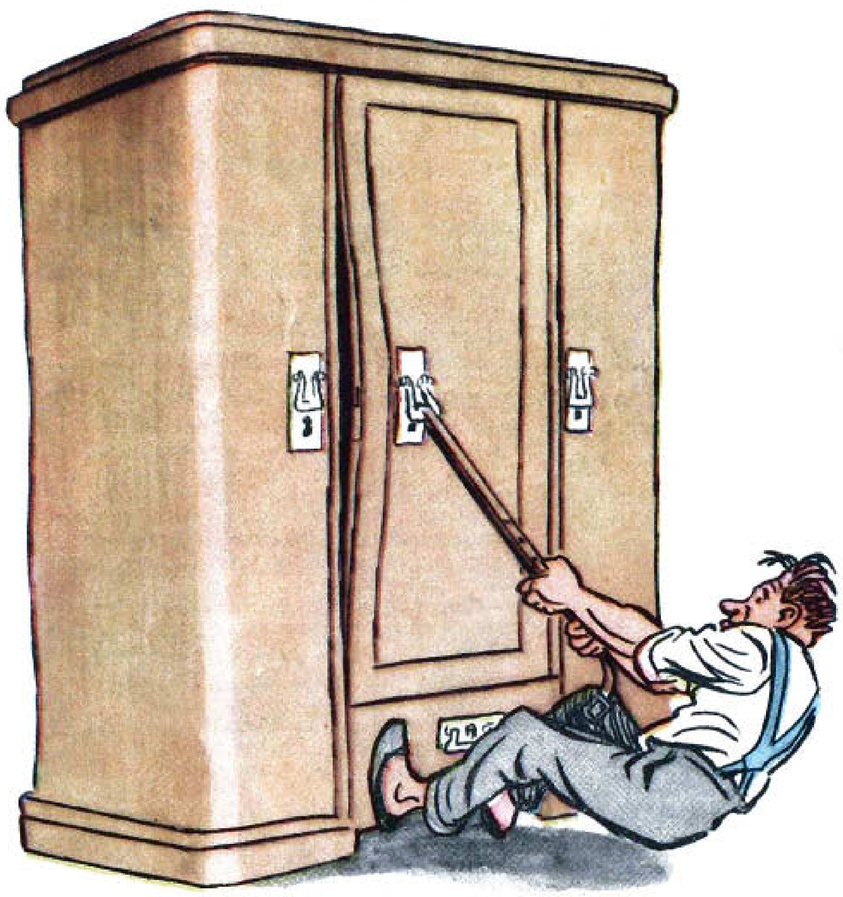

Силомір.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

Спекулянт: — Хотів по знайомству взяти тюль з чорного ходу, а там черга ще більша.

Як Прут-річку переходили

Майже кожного року, коли закінчувалися канікули, Лесь Мартович приходив пішки до Русова, до свого шкільного товариша Василя Стефаника, звідки їх, учнів Коломийської гімназії, відвозили до станції в Залучу *.

Цього разу підвозив «студентів» дуже побожний і забобонний, немолодий уже, наймит Проць. Виїхали надвечір, щоб встигнути до нічного поїзда. Дорога була нерівна, вибоїста, трясло немилосердно. Але це нітрохи не псувало Лесеві доброго гумору. Він, як завжди, був веселий, жартував і видумував такі смішні історії, що навіть маломовний Проць повертав до них своє вусате обличчя і сміявся беззубим ротом.

А Лесь фантазував далі — тепер уже про чортяк і відьом. Це була тоді його улюблена тема. Він зовсім серйозно розповідав Процеві, що

старий Стефаник здавендавна дружить з лисим чортом, який вдень спить собі у стодолі, а вночі стереже, як собака, хазяйське добро. А нині вранці Лесь бачив, як батько давав Василеві на дорогу куценького чортика, такого маленького і рудого, мов хатня миша. Оцей чортик допомагатиме Василеві у школі добре вчитися і спритно вчителів обманювати... А сидить він завжди у Василя за коміром сорочки біля лівого вуха, їсть з ним з однієї миски, п'є тільки козяче молоко і дуже любить, аби його під правою лопаткою пір'їнкою лоскотати... Коли Проць не вірить, то нехай сам загляне під комір сорочки...

Стефаник всю дорогу весело реготав з цієї Лесевої видумки, а побожний Проць злякано хрестився і все дужче підганяв коні, ніби хотів батогом одігнати від себе нечисту силу.

А Лесь невгавав. Він детально розписував Процеві характер, звички, заняття чортяк та відьом різної масті: і тих, що по горищах товчуться та в лісах ночують, і тих, що в скелі сидять або в нетрях зимують, і тих, що в бескидах кочують і у воді бушують...

Вже поночі доїхали до Пруту. Переляканий Проць зліз з підводи і заявив:

— Якщо тричі не перехреститеся, то в брід не поїду!

«Паничі» ревіли з радості і хрестилися.

Проте і це не допомогло. Проць уперся, як пень:

— Хоч ріжте мене, а поночі-таки, бігме, не поїду!..

Він забрався на підводу і натягнув на голову рядно.

Що робити? Поїзд через півгодини з станції відійде...

— Ов-ва, обійдемося без Проця!—вигукнув весело Лесь.— Бери-но, Василю, віжки в руки, а я — батога, і мигом на той бік проскочимо!..

Так і зробили. Але коні, немов теж злякалися нечистої сили, тільки хропіли і форкали, а у воду не йшли...

Тоді «паничі» злізли з воза, підкачали штани вище колін, взяли коней за вуздечки і повели в річку. Так з горем пополам, з веселим нуканням і вйоканням перебралися на протилежний берег...

На другий день вся гімназія знала, як вони Прут-річку переходили...

В. БАНДУРАК.

* Маленька станція біля Снятина, Станіславської області.

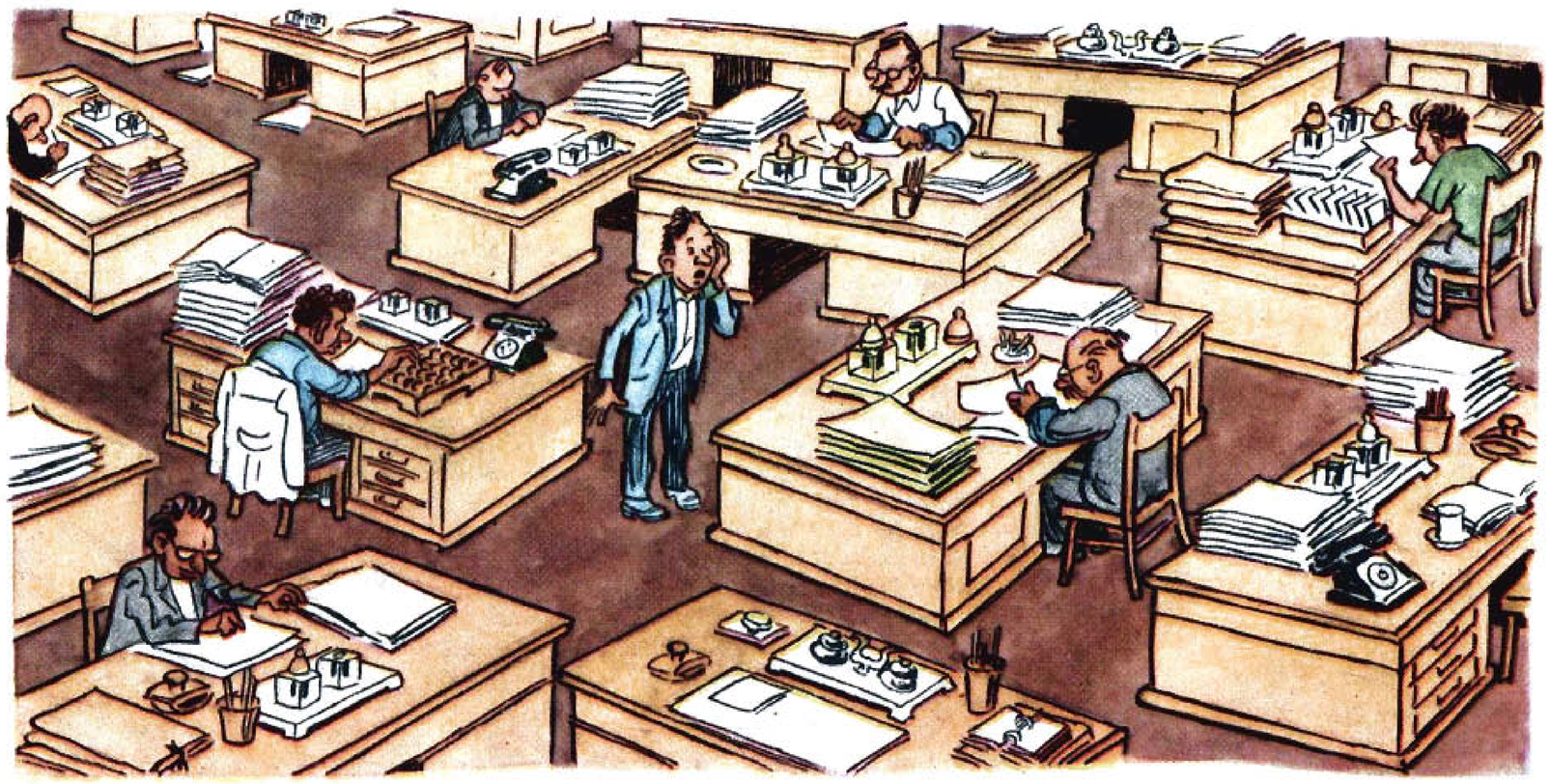

Лабіринт (для оформлення довідок).

Бірківські ковтуни

Бірки під Харковом — величезне пташине царство. Там розмістилася Українська науково-дослідна станція птахівництва. Як пір'я за вітром, летять в усі кінці з тієї станції скарги, довгі, сумні, розпачливі.

«Ми вам пишемо,— скаржаться робітники, — що наш директор Дахновський морально розклався... Все розвалюється: курники, хати, сараї. Він обдурює вас, а нас, бригадирів і робітників, матюкає, хоч і кандидат біологічних наук, і вважає за ні за що. Ви його заберіть в інший радгосп, а то він уже пропав»...

За останні два роки це — сота скарга на Н. В. Дахновського. Його ім'я відмінюється на всі лади, в Бірки їдуть комісія за комісією, поспішають ревізори, налітають контролери... І з усіх перевірок директор виходить, як гусак із води. Міністерство сільського господарства УРСР не дає пушинці упасти на Дахновського: спеціаліст, мовляв, сильно досвідчений, незамінний!

Що ж там справді діється, в тому пташиному царстві? Чому з нього скарги летять, як пір'я?

НІ ПУХУ, НІ ЯЙЦЯ...

Багато місця під сонцем займає станція — сім тисяч гектарів. Це — величезне господарство. Її найперший обов'язок подавати науково-організаційну допомогу сільськогосподарським органам і колгоспам республіки в розведенні птиці.

Станція повинна вирощувати нові породи високопродуктивної птиці і створювати великі масиви поліпшеної; постачати яйця інкубаторним станціям.

Як же вона постачає?

Взимку Одеська інкубаторна станція одержала з Бірок двадцять тисяч курячих яєць, і тільки з десятої частини тих яєць вилупились курчата...

В березні цього року Міністерство сільського господарства гірко докоряло бірківському директорові:

«З ряду областей продовжують надходити скарги на невиконання вами планів поставок: Ви повинні були відпустити Кримській області яйця від курей породи род-айленд, а Запорізькій — від курей нью-гемпшир. Фактично ж в ці області надходять яйця від усіх порід, що є в Бірках... В Кримській області відійшло незапліднених качиних яєць до сорока процентів, а вивід курчат з одержаних від Вас яєць становить тільки п'ятдесят шість процентів. По Полтавській області відходить незапліднених гусячих яєць породи бірківських до сімдесяти двох процентів...»

Інкубаторні станції одержують з Бірок яйця, які пролежали на складах по місяцю й більше!

Старший зоотехнік Бірківської станції Курдюков знахабнів до того, що примушує працівників лабораторії стирати з яєць дату знесення, щоб легше збувати їх. Торік помітки стирали содою. Цього року соди не дістали, й Курдюков купив для цієї роботи школярські гумки...

Сама станція може служити блискучим прикладом безгосподарності й безладдя. В птичниках — аніякісінької механізації, до них не проведено електрики. Взимку курям дають морожений корм, у поїлках плаває лід...

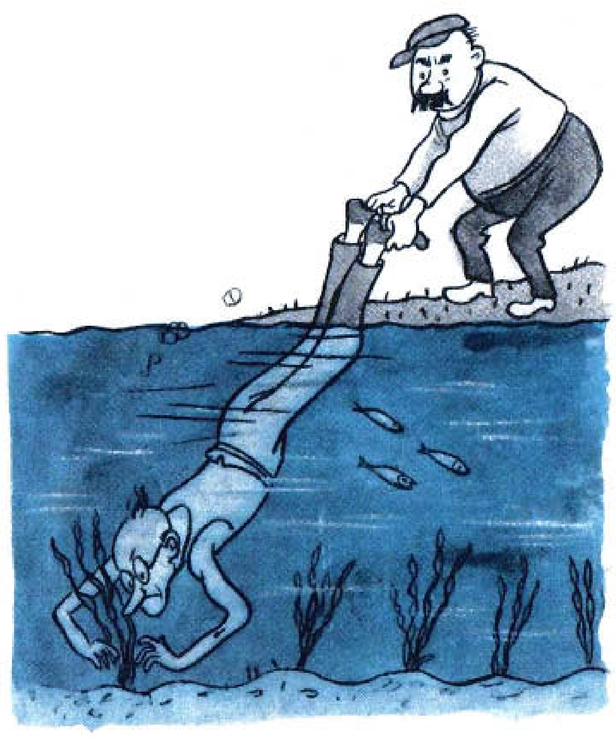

По продуктивності Бірківська станція не ввійшла навіть у двадцятку передових птахівничих ферм на Україні. Середня несучість по станції на 1 червня — 82,7 яйця, а птахівник Сідка в колгоспі «Кімовець» (Гуляйпільський район, Запорізької області) одержав в середньому 139 яєць від несучої курки...

Ні, від такої роботи не можна чекати ні пуху, ні яйця!

НЕ ТУДИ ДУМАЮТЬ...

На станції працює чималий колектив наукових працівників. Що ж вони собі думають?

— Ох, не питайте,— сказав нам один з рядових робітників станції.— Наші учені й директор з ними не туди думають...

З погляду граматики, можливо, й не зовсім правильно сказано. Щождо правди, — краще не скажеш.

Ми перечитали п'ять томів наукових праць бірківських учених птахівників, ознайомились з планами наукової роботи й теж прийшли до висновку, що науковці — не туди думають...

Учений Хаскін не дає каченятам їсти і потім робить глибокодумне відкриття, що «каченя може прожити без їжі п'ять діб».

Цей епігон анекдотичного цигана, що привчав кобилу божим духом харчуватись, пише:

«Якщо дводенне каченя, поміщене в температуру мінус дев'ять градусів, гине (по зупинці серця) через одну годину п'ятдесят хвилин при температурі тіла 22,3 градуса, то вісімнадцятиденне каченя в тих же умовах гине через 6,5 години при температурі тіла 26,8 градуса».

Так і хочеться запитати ученого:

— А ті каченята перед смертю потіли?

— Це вже буде темою моєї докторської дисертації! — може відповісти такий учений.

Він доводить також, що «тривалість життя каченят при плаванні на воді дуже залежить від температури води». Значить, чим вища температура, тим каченя довше може жити без їжі. Геніально!

Знов запитати хочеться ученого:

— А що ви скажете про окріп? Якщо пустити в окріп каченя, то чи не буде забезпечене йому таке ж безсмертя, як і вашим «великим» відкриттям?

Там же подвизається кандидат біологічних наук Дубовський, теж муж вельми вчений. Багато літ працював він у Харківському університеті на кафедрі дарвінізму, мух-дрозофілів розплоджував. Тепер завідує на станції відділом розведення птиці. Чи ж дивно, що птахи під його доглядом дохнуть, як мухи? Торік у радгоспі загинуло 1036 гусей, 13.143 курки й 3.760 каченят. Всього близько 18 тисяч голів. Нині становище не поліпшало.

Над якими ж науковими відкриттями бився цей учений? Почавши свою кар'єру начальником відділу годівлі, він вивчив, скільки на квадратному метрі ставка є пуголовків і жаб. Робота тривала півтора року, коштувала 50 тисяч карбованців і нічого не дала, тому що жаби не хотіли сидіти на відведених для них квадратних метрах і, перескакуючи в інші квадрати, плутали всі розрахунки вченого. Другим заняттям Дубовського була посадка водоростей «Еладея канаденсіс» квадратно-гніздовим способом на глибині в півтора метра. Уявіть собі видовисько: шановного ученого тримають за ноги, а він, занурившись у воду й пускаючи бульки, садить водорості. Позапихав учений грошики в муляку й виліз сушитися. Ще й досі сохне...

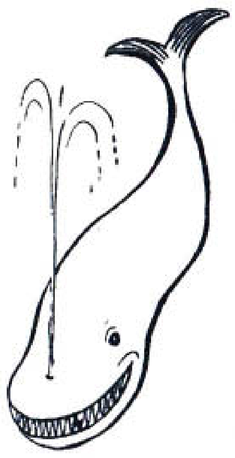

Заступник директора по науковій частині Калмиков на Зміївському лимані, в місцях активного полювання виявив, що качки, ковтаючи дріб, отруювались свинцем і гинули. Він так захопився своїми дослідженнями, що почав годувати півнів дробом, щоб визначити, від скількох дробинок півень здихає. Можна подумати, що півні перекваліфікувались і стали водоплавною птицею.

В раціон годівлі птахів учені включили китове м'ясне борошно. Цей раціон вони радять запроваджувати в практику колгоспних ферм. Китів, як відомо, добуває наша знаменита флотилія «Слава», але за браком китового борошна в торговельній сітці колгоспам, напевне, доведеться для відгодівлі курчат у ставках китів розводити!..

НА «ЗАДИХЛИКАХ»

Двадцять п'ять років сидить Дахновський у кріслі директора станції. І висидів за цей час, як бачимо, дуже мало.

Курчата й каченята, які не вилупились із яєць, мовою інкубаторників називаються «задихликами». Безліч наукових тем, на які витрачено багато часу і коштів, виявились теж чимось на зразок «задихликів».

Та директор не дуже печалиться.

Багато літ провозившись з курми, він сам на півня норовом став скидатися. Жрець науки, якому сивина вдарила в бороду, а біс у ребро, браво дон-жуанить у володіннях «своїх», часом навіть сім'ї співробітників руйнуючи.

Не відстає від батечка й синок його Рем.

Парубкують, аж гай гуде! А коли дівчина-прибиральниця принесла в кабінет дідуся Дахновського новонародженого онука, дідусь розлютився і вигнав її з роботи...

Правильно пишуть робітники, що Дахновський усе розклав і сам розклався морально. Правильно просять: «Заберіть його!».

Він таки справді засидівся.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Харків — Бірки.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Подивись на цю фотографію і скажи: що це таке?

Протитанкова перешкода? Трамплін для стрибків у воду?

Не вгадаєш!

Це — місток, який з'єднує, точніше — роз'єднує, районний центр Бориспіль з селами: Нестерівка, Лозівка, Перегуди та ін. У Борисполі не бачать, скільки неприємностей завдає колгоспам цей «чортів міст».

Тримається ця споруда на гнилих стовпах і на тих численних «привітах», які колгоспники адресують бориспільським шляховикам.

Приєднай, шановний Перче, і ти свій привіт до загального хору. Може, хоч це вплине на байдужих шляховиків.

Н. БОРТНІВСЬКИЙ.

Київська область.

ПОШТА ПЕРЦЯ

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ

Незакінчене оповідання

Тільки-но Георгій Терентійович повертався з роботи, в домі все змінювалося. Охолоджувалась розжарена сімейна атмосфера. Терміново врегульовувались усі інциденти, вживались рішучі заходи до послаблення домашнього напруження.

Теща, яка гасала з піднятим віником по кімнатах, побачивши зятя, враз набирала пристойного вигляду й манірно говорила:

— Ах, Жоро, ви вже дома? А я з Вовочкою грала в квача.

Дружина, яка щойно билася в істериці й вигукувала: «Цей бовдур зажене мене в могилу» — миттю перевтілювалась. Сині плями на обличчі присипалися пудрою, побілілі губи мастились помадою, а руки вибивали на піаніно грайливу мелодійку.

— Ми з Вовочкою розучуємо пісеньку,— пояснювала вона.

— Повний порядок,— по-військовому чітко підсумовував Георгій Терентійович і сідав обідати. Обідаючи, він ласкаво куйовдив синів чубчик.

— Ну, герою, доповідай, як там з оцінками? — питав батько.

— Четвірка!—скоромовкою відповідала дружина, пронизуючи поглядом бабусю.

— А поведінка?

— П'ятірка,— ще жвавіше відгукувалась супруга і, ні на кого не дивлячись, виносила з кімнати посуд.

— Молодець, ангелок! — задоволено резюмував батько, набиваючи люльку.— Що ж, за старанне навчання і відмінну поведінку — належить і премія,— загадковим тоном додавав він.— Ти яке морозиво любиш? Пломбір? Ти, я бачу, ласун... Знаєш, що вибирати. Ну, що ж, заслужив — тішся.

Вовочка — «ангелок» років тринадцяти,— з такими чистими, з такими світлими, з такими правдивими очицями, з такою ніжною посмішкою! — скромно бере гроші і, подякувавши, цілує татуся. Потім розправляє свої ангельські крильця і, ввічливо попрощавшись, зникає.

Уже в коридорі, вигнавши з себе ангела, Вовка переможно показує бабусі язика і грюкає вхідними дверима.

Спускаючись сходами, він приходить до глибокодумного висновку, що все на світі відносне. Дві двійки, які він одержав за диктант і невирішену біля дошки задачу, спочатку діяли самостійно і викликали: 1. Незадоволення вчителів, 2. Істерику у мами.

Потім на кінець дня ці злощасні двійки об'єднались в одну чудесну четвірку, яка так захопила батенька. Переоцінка поведінки проходила ще сміливіше і рішучіше. З «гаспида, що гробить матір і відправляє на той світ бабусю», він перетворився на відмінника з поведінки. Внаслідок цих змін, замість обіцяної купи неприємностей, він одержує одну, але досить приємну річ — морозиво.

— Шкода тільки, що папа пізно приходить. Повертався б раніше, то й неприємностей було б менше і морозива більше,—думає Вова і твердо вирішує від пломбіру категорично відмовитись. І дорого і непрактично — доводиться пальцями виколупувати ізюм. Він візьме молочне морозиво — втричі дешевше. За першу решту він купить дві цигарки «Казбеку», а на другу зіграє з Петьком Шумигорою. Можливо, виграє і тоді можна випити кухлик пива, від якого потім так приємно крутиться голова.

Звичайно, запах пива можуть почути мама чи бабуся. І на здоров'я! Тепер не страшно: татко дома, а при ньому не говорять про неприємності.

Поки синок здійснює свій план, а батько блаженствує на дивані, на кухні розпалюється атмосфера.

— Я більше так не можу,— хвилюється теща.—Я стрибну з вікна або поїду до Тамари.

— Не думайте, мамо, що вам у Тамари буде краще. Там троє дітей, а в мене один. І не гриміть, як ієрихонська труба.

— Я труба! — ображено вигукує стара. — Від синка свого навчилась. Він мені теж сказав: «Мовчи, корито, поки морда не бита». Це бабі сказав! А вчора в білизну солі підсипав.

— Не кропіть сльозами компот. Подумаєш, назвав «коритом», теж мені лайка. Він же ще нічого не розуміє.

— А ти чому цілу пляшку валер'янки випила?

— Порівняли! Він порвав мій диплом про закінчення педагогічного інституту і викинув його в колонку.

— Ну, на дипломі він, може, й не розуміється, а ось за колонку я б йому показала. Я б йому...

— Тихше! Умійте стримувати свої почуття. Згадайте, якою ви були в дитинстві.

— А якою ж я була? Якою? Слава богу, іншим дітям голови не провалювала.

— Він же ненароком.

— Варенням стіни у ванній не вимазувала.

— Він більше не буде.

— І своїй бабусі клеєм волосся...

— Він обіцяв...

— Обіцяв... А в мене й досі не волосся, а цемент на голові, асфальт! Ось піду я і все розповім Георгію.

— Не смійте цього робити. У нього важка рука.

— Важка рука...— презирливо повторює теща.— Звідки це тобі відомо? Ось хропіння у нього, справді, важке. Це факт, нікуди не сховаєшся.

І наче на підтвердження цих слів з їдальні чується могутнє, богатирське, переливчасте хропіння з молодецьким присвистом...

Увечері, коли Георгій Терентійович ще лежав на дивані, з'явився Вова.

— Боже, — одночасно вигукнули обидві жінки.

— Від нього несе пивом!

— Він увесь прокурений.

— Негідник!

— Бовдур...

— Ану припиніть базар,— похитуючись, буркнув Вова,— а то папа почує.

— Тсс... негайно на кухню,—зашепотіла бабуся.

— І пожуй чаю: він відразу відіб'є запах,— додала мати.

— Живо під душ!

Коли батько прокинувся, Вова уже блаженно спав. Він був чистим, вимитим, акуратним. Від запахів не залишилося й сліду.

— Спить синок,— ласкаво сказав батько і поцілував свіжу рум'яну щічку хлопця.

* * *

Далі просимо самих читачів продовжити оповідання. Зокрема, цікаво було б висвітлити в закінченні таке:

— Що станеться з Вовою через кілька років?

— Де виступатиме батечко, заявляючи, що він усе зробив для виховання дитини?

— Який вигляд буде у мами та бабусі?

Та не будемо згущувати фарб і забігати наперед. Може статись, що в один прекрасний момент мама все ж наважиться порушити татусів спокій, і татусь, нарешті, згадає про свої батьківські обов'язки... Згадає, поки не пізно і... Вова виросте людиною. Це була б, звичайно, найкраща кінцівка для оповідання.

м. Миколаїв.

КІНЬ ТА ОСЕЛ

(БАЙКА)

Десь у четвер... та ні, здається, у суботу
До Лева Кінь прийшов найматись на роботу.
Заяву написав він до пуття,
В анкеті висвітлив як слід своє життя
І... все б гаразд, та тут якраз Осла
Нечиста принесла.
Покликав Лев обох до кабінету.
— Ти добрий кінь, Гнідко, та глянь в свою анкету:
Колись, лошам, в чужих грядках попавсь,
А то, було, у лісі заблукавсь,
Спіткнувся раз (хоч в тебе ніг чотири),
Вівсом смакуєш, кажуть, більше міри,
І боки списані дрючком і батогом...
А ось Осел — мов іграшка кругом!
Ну, словом, ти вже вибач за турботи...

І знову Кінь пішов шукать роботи.

Буває так у деяких голів —
Де місце Коням, ставлять там Ослів.

Василь ШЕВЧУК.

Ілюстрації А. АРУТЮНЯНЦА

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У замітці «Ой, ви, ночі...» (Перець № 7) критикувалося роботу Глухівської електростанції, яка нерегулярно подає струм мешканцям міста.

Після виступу Перця, рішенням Сумського облвиконкому на реконструкцію електростанції виділено 450.000 карбованців.

★ «Спиніть браконьєрів!» — під такою назвою в № 8 журналу було вміщено фейлетон про хижацьке знищення лосів на Сумщині.

Начальник слідчого відділу Прокуратури УРСР т. Рибаченко повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності. З двох браконьєрів — голови колгоспу «Перша п'ятирічка» Циганенка Г. Г. та бригадира Рибалки за рішенням нарсуду Смілівського району за убитого лося стягнуто штраф 6.250 крб. Прокурор Сумської області опротестував рішення нарсуду Шалигінського району, який безпідставно відмовив стягнути з третього браконьєра гр. Гусакова за вбитого лося 3.300 крб. штрафу.

★ Про порушення графіка руху автобусів на маршруті Городище—Вільшана (Черкаської області) писалося в Перці № 9.

За серйозні хиби в роботі Городищенської автороти бюро Городищенського райкому партії оголосило начальникові автороти Кононову сувору догану і зняло його з роботи.

★ У тому ж номері журналу було надруковано об'яву «Потрібен директор...» про незадовільне використання механізмів на Корнинському гранітному кар'єрі (Житомирщина).

Заступник міністра промисловості будівельних матеріалів т. Мороз повідомив, що для поліпшення керівництва призначено нового директора кар'єру.

★ Про відсутність у багатьох областях республіки в продажу гнотів до керогазів повідомлялося в об'яві, надрукованій у № 10 Перця.

Як повідомив редакцію заступник голови правління Укрпромради т. Шматько, до кінця 1956 року було заплановано випустити 200.000 метрів гноту. Після виступу Перця цей план збільшено ще на 75 тисяч метрів.

★ Редакція одержала скаргу на те, що працівники Прилуцької артілі «Шкірвзуття» на Чернігівщині Ведмідська А. І. та Марченко М. Г. розкрадали шкіряні деталі.

Розслідування підтвердило факти розкрадання. Народний суд засудив Ведмідську до двох років ув'язнення, а Марченко — до одного року поправно-трудових робіт.

★ Читачі Перця написали листа про те, що завідуюча магазином Зноб-Новгородської райспоживспілки на Сумщині Грива Г. І. обважувала та обмірювала покупців.

Начальник оргвідділу Сумської облспоживспілки т. Ковальов повідомив, що ці факти дійсно мали місце. Нарсуд Зноб-Новгородського району засудив Гриву Г. І. до одного року примусової праці і заборонив протягом 3-х років працювати в торговельних організаціях.

★ Редакція одержала відомості про те, що працівники Токарівського ССТ, Баранівського району, Житомирської області, Назарчук Т. Н., Кошовий Л. Д. та Худзик привласнювали кооперативні гроші.

Органи прокуратури розслідували ці факти і передали матеріали слідства до нарсуду. Рішенням нарсуду Баранівського району Назарчука Т. Н. засуджено до 10 років, Кошового Л. Д. до 3 років позбавлення волі, а Худзика — до 1 року поправно-трудових робіт.

ГЛИБОКІ ЗНАВЦІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

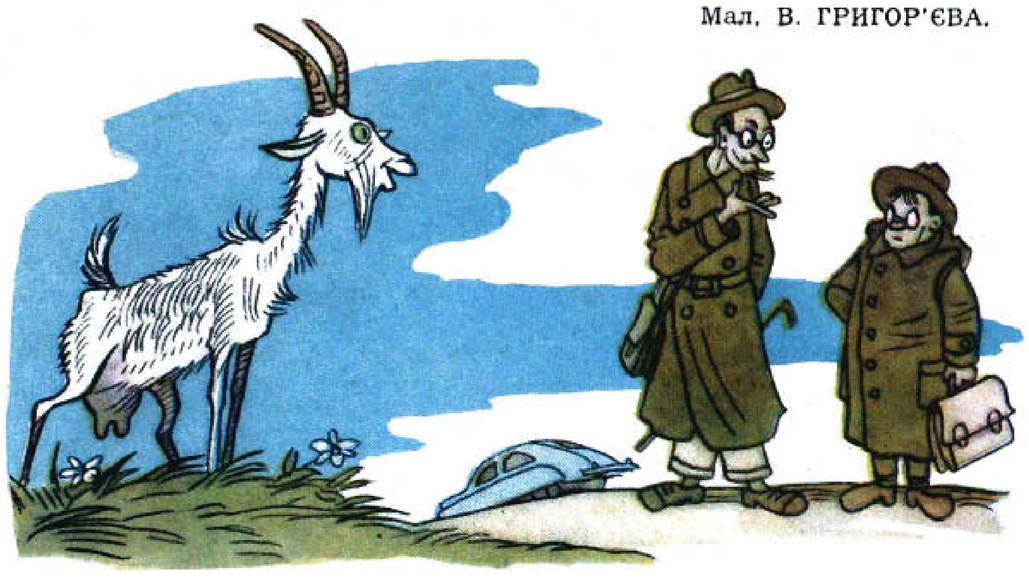

— Мабуть, дуже старий цап — бач, борода он яка...

ФУТБОЛЬНА ЛОТЕРЕЯ

Редакція одеської газети «Комсомольське плем'я» засипала область листівочками такого змісту:

«Шановний товаришу!

Вам пропонується взяти участь у другому турі гри «Навколо м'яча».

Умови:

Учасник гри повинен дати відповіді на такі запитання:

1. Як закінчиться матч між командами «Харчовик» (Одеса) — «Спартак» (Станіслав)?..
. . . . . (цифри прописом).
2. З яким рахунком закінчиться перший тайм?
3. З яким рахунком закінчиться другий тайм?
4. Який буде загальний рахунок матчу?
5. Хто з гравців заб'є голи?»

Тому, хто правильно попаде пальцем у небо, редакція обіцяє дати годинник і недвозначно зауважує, що брати участь у грі можуть лише передплатники газети «Комсомольське плем'я». Перець, на жаль, не передплачує газету «Комсомольське плем'я». Тому йому доведеться тепер ламати голову всього над двома запитаннями:

1. Скільки голів трудилося над створенням цієї гри?
2. Чому редактор газети В. Ніколаєв не подумав про те, що за таку грубу «гру» в футболі присуджуються штрафні удари?

ЗА ВІТРИНАМИ ГАСТРОНОМУ

Це трапилось у нашім домі.
Йшла кінозйомка в гастрономі.

Як працювали! Як старались
Люб'язні, жваві продавці!
До всіх привітно посміхались,
Всім догоджали...
— Молодці!

— Чудесно вміють працювати, —
Сказав один громадянин:
— Як жаль, що хроніку знімати
Щодня не їздять в магазин!..

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

ТОРІШНІЙ СНІГ

Поемку втяв якийсь поетик
Під назвою «Торішній сніг».
А критик-друг в одній газеті
Поемку розхвалив, як міг.

— Тепер спокійним бути слід:
Твір розберуть ураз, Іване... —
Але «Торішній сніг» п'ять літ
Лежить в крамницях і не тане.

М. ВЛАДИМОВ.
Переклав з російської
Ю. КРУГЛЯК.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

Тепер не втечеш.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Затяжний тост.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (338) (на украинском языке). Підписано до друку 27. VII. 1956 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07949. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3295. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Білоруський гумор

Малюнки з журналу «ВОЖИК» (Мінськ).

Мал. В. ЦІХАНОВИЧА.

— Шкідники, стійте! Ви що — неписьменні?

Мал. М. ГУРЛО.

Кіт: — Слаба техніка! Такою пасткою мишу ще сяк-так спіймаєш, а такого пацюка — чорта лисого!

Мал. А. ВОЛКОВА.

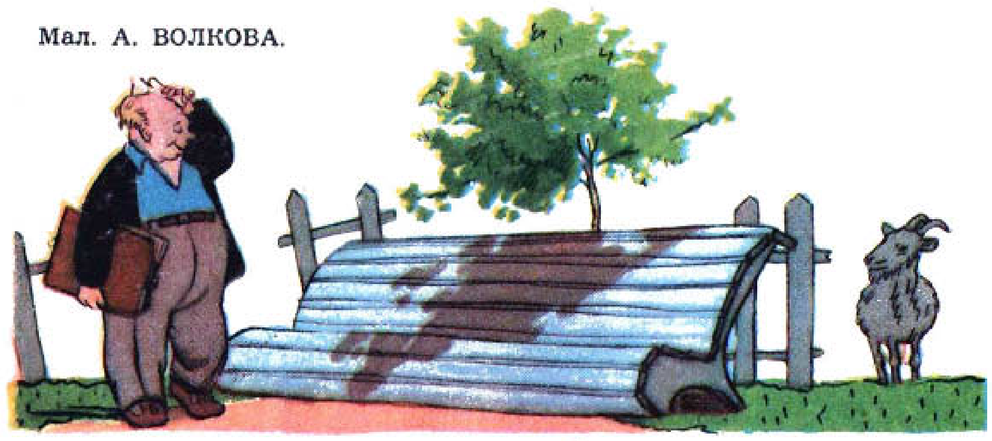

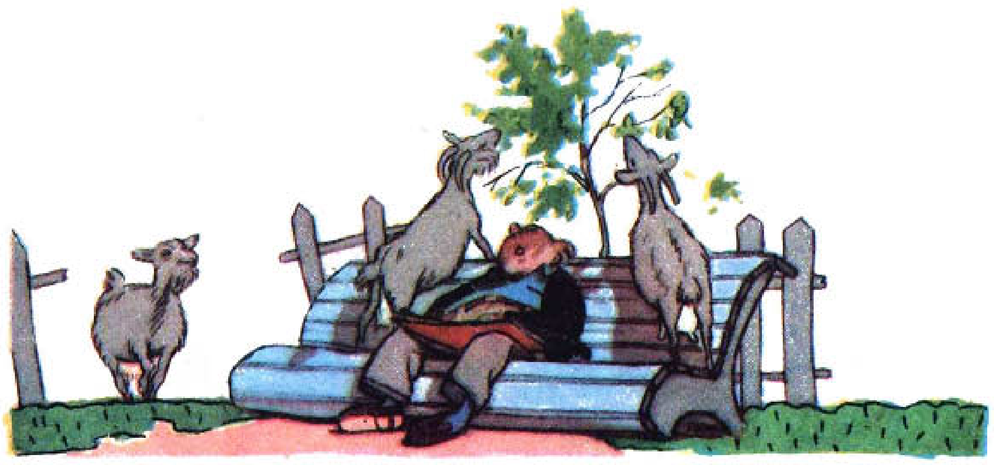

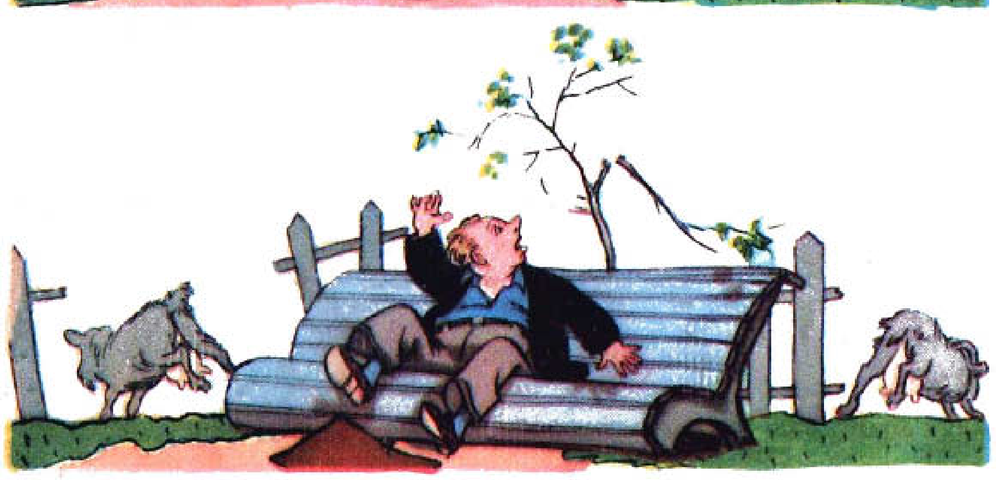

Про те, як кози тінь з'їли.

Мал. М. ГУРЛО.

— Тьотю, дайте пиріжок... — Хлопчику, візьми здачу. . . . . .

Мал. Є. ГАНКІНА.

Був Микола маленький — і шпаргалки були маленькі.

Став великим — і шпаргалки великими стали.